ARREST VAN HET HOF
VAN 10 JANUARI 1973 [1]

Getreide-Import-Gesellschaft mbH tegen Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Hessische Finanzgericht)

„Criteria voor de berekening van prijzen franco grens"

Zaak 41-72

In de zaak 41-72

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Hessische Finanzgericht, in het aldaar aanhangig geding tussen

GETREIDE-IMPORT-GESELLSCHAFT MBH, gevestigd 41 Duisburg, Mercatorstraße 16-20

en

EINFUHR- UND VORRATSSTELLE FÜR GETREIDE UND FUTTERMITTEL te Frankfurt (Main), Adickesallee 40,

om een prejudiciële beslissing inzake de geldigheid van de beschikking der EEG-Commissie van 3 december 1965 (PB, Landbouwsupplement nr. 47 van 8 december 1965, blz. 1612 en 1625, tabel B),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: R. Lecourt, President, R. Monaco, Kamerpresident, P. Pescatore, Kamerpresident, A. M. Donner (rapporteur), J. Mertens de Wilmars en H. Kutscher, Rechters,

Advocaat-Generaal: K. Roemer
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

1 — Procestaal: Duits.

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — De feiten en het procesverloop

Overwegende dat de feiten en het procesverloop kunnen worden samengevat als volgt:

Einde 1965 heeft verzoekster in het hoofdgeding uit Italië herkomstige maïs in Duitsland ingevoerd. De heffing op deze importen is vastgesteld in twee invoercertificaten van 9 en 10 december 1965.

Verzoekster was van mening dat de Commissie de aan haar berekening der heffing ten grondslag liggende prijs franco grens onjuist had vastgesteld en verzocht in beroep bij het Hessische Finanzgericht om verlaging dezer heffing met 14 DM per ton maïs.

Zij betoogde dat de prijs franco grens vanaf 6 december voor uit Italië ingevoerde maïs niet juist was omdat de Commissie haar had berekend op grond van gegevens, die op de Italiaanse exportmarkt te Padua golden voor maïs van Noordamerikaanse herkomst en niet op grond van gegevens voor uit Italië herkomstige maïs. Deze handelwijze achtte zij onwettig, omdat de beginselen welke het Hof van Justitie in de zaak 16-65 (arrest van 1 december 1965 in de zaak 16-65, firma C. Schwarze tegen Einfuhr- und Vorratsstelle, Jurisprudentie 1965, blz. 1103) heeft ontwikkeld, haars inziens niet voor Italië golden.

Op grond van de overweging dat vaststelling van de prijs franco grens een beslissing van een instelling der Europese Gemeenschappen is, heeft het Hessische Finanzgericht bij beschikking van 12 juni 1972, ingeschreven ter griffie van het Hof op 4 juli 1972, de navolgende prejudiciële vraag gesteld:

„Is de beschikking van de EEG-Commissie van 3 december 1965 (PB, Landbouwsupplement nr. 47 van 8 december 1965, blz. 1612 en 1625, tabel B), waarbij de prijs franco grens voor de invoer van maïs uit Italië in de Bondsrepubliek Duitsland met ingang van 6 december 1965 werd vastgesteld op 51 571 lire per ton, geldig?"

Bij beschikking van 18 oktober 1972 heeft het Hof de zaken 41-72 en 55-72 voor de mondelinge behandeling gevoegd.

Overeenkomstig artikel 20 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de EEG heeft de Commissie schriftelijke opmerkingen gemaakt.

Op rapport van de Rechter-Rapporteur en de Advocaat-Generaal gehoord, heeft het Hof besloten niet tot instructiemaatregelen over te gaan.

De Commissie, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur P. Kalbe, is ter terechtzitting van 16 november 1972 gehoord.

De Advocaat-Generaal heeft ter terechtzitting van 6 december 1972 zijn conclusie genomen.

II — Opmerkingen gemaakt krachtens artikel 20 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de EEG

Overwegende dat de krachtens artikel 20 van het Statuut van het Hof van Justitie van de EEG gemaakte opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

1. De Commissie zet uiteen dat met de hierbedoelde heffing op de invoer van uit Italië herkomstige maïs in Duitsland werd beoogd de verschillen tussen de graanprijzen in deze beide Lid-Staten te compenseren. Het bedrag der heffing kwam overeen met het verschil tussen de prijs van uit Italië herkomstige maïs

franco grens Duitsland en de Duitse drempelprijs, verminderd met een forfaitaire bedrag. Met de vaststelling van de prijs franco grens was, in voege als omschreven in artikel 3 van verordening nr. 19 van de Raad van 4 april 1962 (PB 30 van 20 april 1962, blz. 933), de Commissie belast.

Volgens verordening nr. 89 van de Commissie houdende vaststelling van de criteria voor de bepaling van de prijzen franco grens voor granen, meel, grutten, gries en griesmeel (PB nr. 66 van 28 juli 1962, blz. 1899), werd de prijs franco grens, met inachtneming van de kosten van vervoer, bepaald op basis van de gunstigste prijs op de voor uitvoer naar Duitsland meest representatieve markten in Italië (artikel 2). Als meest representatieve markten dienden te worden beschouwd de Italiaanse markten vanwaar de maïs tegen de gunstigste prijs naar Duitsland kon worden uitgevoerd (artikel 3). De gunstigste prijs was die welke, met inachtneming van de kosten van vervoer en verkoop, voor de standaardkwaliteit het laagst is (artikel 4, lid 1). De kosten van vervoer werden omschreven in artikel 5 van verordening nr. 89. Deze voor de berekening nodige gegevens werden geregeld opgemaakt door de Italiaanse gezagsorganen, die daaruit de prijs franco grens berekenden en een en ander vervolgens aan de Commissie mededeelden (artikel 7), terwijl de Commissie, na controle, elke vrijdag de prijzen franco grens bepaalde artikelen 8 en 9), waarna de bevoegde Duitse diensten volgens de procedure van verordening nr. 19, artikel 15, de bedragen der intracommunautaire heffingen berekenden.

De Commissie wijst er met nadruk op dat dit stelsel in alle Lid-Staten gold zonder dat er voor de invoer van maïs van Italiaanse herkomst in Duitsland afwijkende maatregelen waren voorzien.

2. De Commissie betoogt dat de litigieuze prijs franco grens behoorlijk en met inachtneming van alle toepasselijke voorschriften is berekend en vastgesteld.

Zij is uitgegaan van de prijzen berekend op de in casu meest representatieve markt, die te Padua.

De Commissie heeft ter vaststelling van de prijs franco grens in de bestreden beschikking enerzijds gewerkt met de prijs van 45 500 lire per ton, die door het Italiaanse Ministerie van Landbouw was medegedeeld, en anderzijds met de prijzen van 44 500 en 44 000 lire, die door ONIC (de Franse dienst voor de marktordening) waren medegedeeld. Overeenkomstig artikel 4 van verordening nr. 89 heeft de Commissie haar prijs berekend op grond van de laagste prijs, of wel 44 000 lire.

Berekening van de vervoerprijzen heeft plaatsgevonden op grondslag van de officiële tarieven en van gegevens, medegedeeld door vervoers- en handelskringen, volgens de onderstaande specificatie:

Prijs van vervoer per spoorweg Padua—Venetië	750 lire per ton
Kosten overlading op zeeschip Venetië	1 051 lire per ton
Zeevracht Venetië—Rotterdam	3 806 lire per ton
Verzekering	64 lire per ton
Kosten van overlading Rotterdam	547 lire per ton
Riviervracht Rotterdam—Duisburg	647 lire per ton
	6 865 lire per ton

Van dit totaalbedrag is afgetrokken 129 lire per ton, overeenkomende met het gedeelte der kosten betreffende het vervoer Duisburg-Emmerik, zulks overeenkomstig artikel 5, lid 2, van verordening nr. 89.

Rekening houdend met een handelsmarge van 1 015 lire per ton komt men tot de volgende berekening der prijs franco grens:

Marktprijs Padua	44 000 lire per ton
Vracht Padua—Duisburg, gecorrigeerd met vracht Duisburg-Emmerik	6 736 lire per ton
Handelsmarge	1 015 lire per ton
	51 751 lire per ton

3. Blijkens het vorenstaande is de Commissie niet uitgegaan van de laagste prijzen welke destijds te Padua voor uit Noord-Amerika geïmporteerde maïs werden berekend (41 500 lire per ton), doch — zoals verzoekster verlangt — van de laagste prijzen voor in Italië geproduceerde maïs.
Deze praktijk is in overeenstemming met de gedragslijn die door de Commissie in den regel ook jegens andere Lid-Staten werd gevolgd.
Bij gebreke van noteringen voor binnenlandse granen in de uitvoerende staat — of wanneer deze noteringen hoger waren dan die voor ingevoerde granen — werden de prijzen franco grens vastgesteld op grondslag van de voor laatstbedoelde granen vastgestelde prijzen, zulke overeenkomstig 's Hofs arrest in de zaak 16-65.
Omdat de drempelprijs in Italië in 1965 betrekkelijk laag was (± 40 500 lire per ton), zijn bepaalde soorten uit derde landen ingevoerde maïs in Italië geregeld tegen lagere prijzen dan het binnenlandse produkt verkocht (bij voorbeeld 41 250 tot 42 500 lire per ton voor de US-Yellow Corn 3 en 44 000 tot 45 500 lire per ton voor binnenlandse bastaardmaïs).
De Commissie is aanvankelijk uitgegaan van de laagste prijzen voor binnenlandse maïs, omdat de intracommunautaire heffingen slechts golden voor granen waarvan was bewezen dat ze in de uitvoerende Lid-Staten waren geoogst.
In het intracommunautaire handelsverkeer in andere granen werd, om verlegging van de handel te voorkomen, de heffing „derde landen" toegepast.
Na de invoering van de gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen namen de exporten van beweerdelijk in Italië geoogste maïs naar Duitsland een omvang aan die in geen verhouding meer stond tot de normale hoeveelheden als voedermaïs verhandelde maïs van de binnenlandse oogst (van 211 ton in 1962 tot 503 738 ton in 1965). Er bestond dus een sterk vermoeden dat er hoeveelheden in derde landen geproduceerde maïs uit Italië naar Duitsland werden geëxporteerd, die om van de minder hoge intracommunautaire heffingen te kunnen profiteren valselijk als in Italië geoogst waren aangegeven.
Gezien deze omstandigheden heeft de Commissie het nodig geacht in de leemte welke bij de praktische toepassing van het heffingenstelsel in Duitsland aan de dag was getreden, te voorzien door de prijzen franco grens voor uitvoer van maïs van Italiaanse herkomst naar Duitsland te berekenen op grondslag van de prijzen, welke te Padua voor de US-Yellow Corn 3 werden berekend, zulks met ingang van 10 december 1965 (vgl. artikel 1 van verordening nr. 86 van de Commissie houdende vaststelling van bepalingen ter vermijding van verleggingen van het handelsverkeer in granen, PB nr. 66 van 28 juli 1962, blz. 1864).
De vraag behoeft evenwel in casu niet verder te worden onderzocht, omdat de betwiste prijs franco grens van 3 december 1965 op basis van de prijzen voor binnenlandse granen is berekend.
De Commissie concludeert dat de geldigheid van haar beschikking van 3 december 1965 buiten twijfel staat.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het Hessische Finanzgericht bij beschikking van 28 juni 1972, ingekomen ter griffie op 4 juli 1972, het Hof heeft gevraagd om bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak te doen inzake de geldigheid van de beschikking van de Commissie der EEG van 3 december 1965 (PB, Landbouwsupplement nr. 47 van 8 december 1965, blz. 1612 en 1625, tabel B),

waarbij zij de prijs franco grens voor invoer van maïs van Italiaanse herkomst in de Bondsrepubliek Duitsland per 6 december 1965 op 51 751 lire per ton heeft bepaald;

2 Overwegende dat uit de overwegingen van de verwijzingsbeschikking blijkt dat verzoekster in het hoofdgeding de litigieuze beschikking onwettig acht, omdat de Commissie ter bepaling van de prijs franco grens van maïs uit Italië niet van de meest gunstige prijs voor in Italië geproduceerde maïs zou zijn uitgegaan — in voege als voorzien in artikel 1 van verordening nr. 86 van de Commissie — doch van de meest gunstige prijs voor uit de Verenigde Staten geïmporteerde maïs;

3 dat evenwel ten processe is komen vast te staan dat de Commissie voor de vaststelling van de prijzen franco grens tot 10 december 1965 uitsluitend is uitgegaan van de meest gunstige prijzen voor in Italië geoogste maïs;

4 dat de door verzoekster in het hoofdgeding tegen de litigieuze beschikking ingebrachte grief derhalve ongegrond is;

5 Overwegende dat bij onderzoek van de procedure welke de Commissie ter voorbereiding van de litigieuze beschikking heeft gevolgd, geen andere feiten of omstandigheden aan de dag zijn getreden welke aan haar geldigheid afbreuk zouden kunnen doen;

6 dat de vraag derhalve in deze zin dient te worden beantwoord;

Ten aanzien van de kosten

7 Overwegende dat de kosten, door de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening van haar opmerkingen aan het Hof gemaakt, niet voor vergoeding in aanmerking komen en dat de procedure ten aanzien van partijen in het hoofdgeding als een voor de nationale rechter gerezen incident is te beschouwen, zodat deze laatste over de kosten heeft te beslissen;

Gezien de stukken;
Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord de mondelinge opmerkingen van de Commissie van de Europese Gemeenschappen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschappen, met name artikel 177;

Gelet op verordening nr. 19 van de Raad van 4 april 1962, houdende de geleidelijke totstandbrenging van een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen;
Gelet op verordening nr. 86 van de Commissie van 27 juli 1962, houdende vaststelling van bepalingen ter vermijding van verleggingen van het handelsverkeer in granen, met name artikel 1;
Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap, met name artikel 20;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende op de door het Hessische Finanzgericht bij beschikking van 12 juni 1972 gestelde vraag, verklaart voor recht:

Bij onderzoek naar de beschikking van de Commissie van de Europese Economische Gemeenschap tot vaststelling van de prijs franco grens voor de invoer van maïs uit Italië in de Bondsrepubliek Duitsland van 3 december 1965 is niet gebleken van feiten of omstandigheden welke aan de geldigheid dier beschikking afbreuk kunnen doen.

Monaco Pescatore Donner

Mertens de Wilmars Kutscher

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op tien januari negentienhonderddrieënzeventig.

De Griffier De President

A. Van Houtte R. Lecourt